

PRVNÍ

Jak mladá laňka utíká,
chycená do verše básníka.

Zmatená, neví kudy kam,
tak skáče z řádky na řádku.
Pobíhá verši sem a tam,
začíná krásnou pohádku.

Poslouchá tiché volání,
zpěv větru, květin šeptání.

Vzpomíná na něj, kdo to byl,
kdo poslal slzy radosti
a o pohádku poprosil,
daroval lásky starosti.

OSUD

Na kousek papíru,
napíše život tvůj.
Budeš žít bez míru
a smrt ta bude stůj.

Života sešítek,
vět jenom pár.
Duše jak kamínek,
neb jako látky cár.

Duše ti uletí,
jak motýl splašený.
A už se nevrátí,
na kvítek barevný.

ZOUFALSTVÍ

Nebráním se, nebráním,
snažím se pochopit svět
a cítím,
usychat trávu ve své duši.
Sám bez pomoci
otrhávám v temné noci,
noční květ, jeho lístky.
Má – nemá – život, smrt.

LOUČENÍ

Tebe znám, znám tě spoustu let,
tak ti dám – křídla, lásko leť.
Poznej svět v očích anděla,
se mnou jsi tak šťastná nebyla.

Potkal jsem jinou, teď to víš,
doufám, že se na mě nezlobíš.
Lásko, už se stmívá, už je čas,
snad jednou vyjde slunce zas.

Tak neplač, to se zahojí,
vždyť andělé slzy nemají.
Na dveře ťuká nově den,
uslyšíš spoustu nových jmen.

Zkus na to prosím nemyslet,
už se to víckrát nestane.
S tebou jsem poznal jiné svět,
ale láska už tady nevzplane.

+++

To krásný, co se mohlo stát, bylo potkat
tebe.
Možná jsem doufal v to, co mi dáš.
Tak jako nevím, co skrývá nebe,
nevím, co ty ukrýváš.

Potkal jsem tvůj pohled,
dva body zářícího světla.
Dva obrysy hvězd,
nás oba hudba lásky chytla.

CESTA DO NEBE

Na tváře kane její pláč,
jak lístek dešti vzdolává.
Ptá se: "Náš život je nač?"
Když radost nedává.

V odrazu světla se leskne její sen,
jediná hvězda na noční obloze.
Pak přijde jítro, nový den,
a život hledáš v obraze.

HVĚZDA

Jen v duši básníka,
když slunce zapadá,
žal jeho zaniká
a nový verš ho napadá.

I ticho usíná,
obloha má černý šat.
Jen hvězda splašená
chce ten klid zpřetrhat.

Básník pozvedl oči své,
uviděl hvězdu k zemi padat.
V té noci bezesné,
si přání jedno mohl přát.

Nemusel dlouho přemýšlet,
přání tiše vyslovil.
Než skončil hvězdy let,
o návrat lásky poprosil.

Než padlo jitro zlaté,
než vyšel slunce třpyt,
tak je vedle sebe máte,
přišla se mu omluvit.

Proto nad ránem,
než vyjde sluce jas,
na místě zestárlém,
vidíš je sedět zas.

+ + +

Zelený lísteček, co leží v trávě,
vložím si do dlaně.
Otřu z něj rosu.
Tváří se radostně,
tváří se zdráhavě,
když domu ho nesu.

Poslední vzpomínky věnuje slunci,
lísteček zelený ze stromu starého.
Krátko se zabklesklo v zeleném srdci,
dávám mu klíč do ráje svatého.

TROCHU PRO LÍSTEK

Pod stromem poutník sedí,
do dále v zář se zadívá.
Na západ slunce hledí,
jen tichý vítr zaznívá.

V koruně stromu se lístek chvěje,
jak si s ním vítr pohrává.
Stává se kouzlem krásného děje,
kouzlem, které radost rozdává.

Do záře slunce lístek vletí,
na svět se z výšky usměje.
Když padne níž poutník do dlaně ho
chytí,
na srdci blýskne naděje.

Založí do stran deníku,
lísteček, který mu osud dal.
Založí s ním svou vzpomínku,
aby čas ji neodvál.

LÍSTEČKU ZELENÝ

Lístečku zelený
neboj se lásky mé
neboj se zklamání
mé srdce je jen tvé.

Lístečku zelený
nejste tu sami my
ale tenhle svět je celý náš
co já ti dám co ty mi dáš?

VLOČKA

Snáší se nad tebou,
do tvých vlasů spadne sněhu vločka.
Další se řítí oblohou,
ta první na tu druhou počká.

Chtěl bych být vločkou sněhovou,
do vlasů tvých zabloudit.
K tobě se snést oblohou,
na tváří tvé se rozpustit.

DLOUHÁ CHVÍLE

Čekat, jen čekat, nic víc nám nezbývá,
přemáhám tu bolest, co srdce ukrývá.

Posílám k tobě lásky psaní,
snad radost ne stesk ti přinese.
Myslím na tebe má paní,
proč čas tak pomalu sune se.

DÍVKA

Osamělá, dívka osamělá
sedí v koutku u stolu
a má nohu přes nohu.

Nesmělá, tak krásně nesmělá
já k ní přijdu pomalu
řeknu že ji pomohu.

Ustaraná, dívka ustaraná
o tanec chci ji požádat
do očí se jí podívat.

Líbezná, tak krásně líbezná
na mě se tiše usměje
a její dlaň mou zahřeje.

K ROZLOUČENÍ

V kamenném údolí,
kde řeku tvoří slzy.
Srdce mé zabolí,
lásko, moc mě to mrzí.

KAMÍNEK

Kamínku červený,
leskneš se na slunci.
Do lásky zbarvený,
s polibkem na líci.

Snad čekáš na lásku,
tu chci ti dát.
Kamínku – oblázkou,
vždyť mám tě rád.

MÉ JARO

Vykvetlo jaro ten skřiváncí sen,
dostalo vůni dechu přírody,
kterou jsem tak krásně pohlcen,
je mou inspirací, mými nápady.

Začal čas přátelství,
čas lásky, radosti a poznávání.
Kdo sedí, na nohy se postaví,
když zvony jara vyzvání.

Ty zvony jak kvítky zpívají,
kvítky, co vpletla sis do vlasů.
Tvé oči mé teď vnímají,
jako dva kvítky narcisů.

Pro mě jsi mé jaro ty,
jsi barevná jak květina.
Pro tebe skládal bych já sonety,
jsi ta, která vzpomíná.

CHTĚLA BYS ROZDÁVAT

Stříbrný pláč ti prší na tváře,
po nich jak čas plyne níž.
Ukončí cestu svou na konci polštáře,
na kterém o mně sníš.

Chtěla bys rozdávat,
jak moc, ale jak?
Když musíš zamávat,
a jen čekat pak.

VOLNOST

Plakala`s pro lásku
tu nádhernou věc.
Pro slunce z obrázku
chceš opustit svou klec.

Dvířka si otevřít,
vydat se na cesty.
Jak pták volná být,
se závojem nevěsty.

JAK TO ZAČALO

Začalo úsměvem, něžnými slovy,
na schodech potkal ji oděnou v zář.
Hned prvním pohledem pronikla davy,
jak byla krásná, když odhalila tvář.

Srdce se zachvělo při první větě,
co mohu říct, na co se ptát?
Zůstal jsem sám na celém světě,
začal pomalu se k tobě propadat.

Jak hudba zazněla,
já objal tvé tělo.
Na co jsi myslela?
Co se ti snilo?

Kouzlem jsme plynuli,
neznaje čas.
Hodiny minuly,
kdy spatřím tě zas?

PŘÁL BYCH SI

Chci tvé tělo a tvou duši,
tvůj úsměv a tvé oči.
Chci všechno, co ti sluší,
i to, a co v tobě mlčí.

Do tvého pohledu
snažím se proniknout.
Ztrácíš se pod vodu,
snažíš se uniknout.

SKLENIČKY

Putují z ruky do ruky,
snad najdou i tebe.
Nevnímaj tvoje dotyky,
nevnímaj ani sebe.

Kdybych vložil svou duši v skleničku,
byl bych pln nápoje lásky.
I když jen na malou chvíličku,
navštívil ústa bych krásky.

BÁSEŇ JE MYŠLENKA

Báseň je myšlenka,
modrá jak nebe.
Báseň je vzpomínka,
vzpomínka na tebe.

Báseň je myšlenka,
která umí dát i pláč.
Báseň je povídka,
ale co je vlastně zač?

Báseň srdce tiší,
je volná jako pták.
Z básně slova prší,
báseň, to je mrak.

ŘEZNÍK

Vpravo – maso.
Vlevo – maso
jen sypej kaso.

TAK MĚ ZABIJ

Tak mě zabij!
Vím, že z toho máš radost,
děláš to bez rozmyšlení.
Tak mě zabij!
Teď vyjde najevo tvá hravost,
tvé srdce bez pochopení.

KALENDÁŘ

Kalendář je svědkem času,
času, který nevnímá.
Nevnímá ani slunce krásu,
jen člověk vzpomíná.

Strhnu dva listy kalendáře.
Nic se nestalo.
Jen lesk tvé svatozáře
ti sklouzl na čelo.

KVĚTINKO

Rozkvétáš květinko,
poznáváš svět.
Každý den malinko,
rozvineš svůj květ.

Kvítek jak srdíčko,
co krásou oplývá.
Každý den maličko,
na mě se zadívá.

VZPOMÍNKA

Jediná mince pro štěstí,
možná k tomu pár vzpomínek.
Brzy tu bude neštěstí,
k tomu slz pramínek.

Jen jedny schody vedou do nebe,
na konci nich je brána zavřená.
Zavřená pro mě a ne pro tebe,
ta cesta je pro mě ztracená.

KOLEM JDOUCÍ

Spatřil jsem anděla,
teď už to vím.
Jsi krásně nesmělá,
když tě vidím.

Nesnaž se ulétnout,
chci na tebe se dívat.
Tvůj hlas si poslechnout,
jen tebe vnímat.

KNIHA

Malá kniha na stole leží,
tak malá, že se vejde do dlaně.
Přitom jakoby stůl střeží,
tváří se osaměle a nevinně.

Ukřívá v sobě kázání,
je malou moudrostí a velkým činem.
Na hřbetě zlaté vázání,
snad láká,
snad si ji přečtem`.

+ + +

Usínáš,
přitom nechce se ti spát.
Zaspíváš,
i když tě nikdo
nechce poslouchat.
Ale vlastně kdo?

AŽ BUDU VĚDĚT

Až budu vědět, jaká je pravá cesta,
a nebudu se bát za tebou jít.
Až uvidím světla tvého města,
a nebudu se bát k tobě zabloudit.

Sním o svém životě,
o tom, který chtěl bych žít.
Žít jinde, jinde na světě,
kde můžu kam chci jít.

Nežít jen podle rozkazů,
dělat si, co mě napadne.
Chtěl rozšířit bych tuhle nákazu,
než slunce naposledy zapadne.

ŘEKLA MI

Řekla mi pohádku,
pohádku života.
Pohádku o zámku,
o zámku ze zlata.

Barevná duha,
každý den vychází,
je cudně nahá
a nic ji nemrazí.

Hřejou ji vzpomínky,
na krásné chvíle
a tajné myšlenky,
o velké síle.

POMALU ROZKVÉTAT

Pomalu rozkvétat,
z rosy vláhu brát
a světu ukázat,
že lásku umíš dát.

Šeptá mi tajemství,
jak moc mě chceš mít.
Vždyť láska je poselství,
a já s ním chci jít.

SEN

Jen si tak přemýšlím,
kdo vlastně jsem.
Do sebe nevidím,
vidím jen ven.

Sen mého života,
jak by moh' být.
Poslední věta – je
přestat snít.

CESTA K ANDĚLŮM

Co říkáš večeru plnému hvězd,
až budou padat přání si můžeš přát.
Své přání znám už nazpaměť,
lásku dostat a lásku dát.

Být spolu a poznat se,
dát si co nejvíc krásného.
Při každé větě usmát se,
ale neřít nic smutného.

Našel jsem místo, kde sídlí andělé,
kde oblékají svá cudná těle.
Kde oblékají se nesměle,
do jejich říše se cesta zapomněla.

LÁSKA NAVŽDY

Co nezačalo skončilo.
Když nad tím vším se zamyslíš,
co nezačalo skončilo,
jsi mi pořád stejně blíž.

NECHTE HO

Nechte ho, nechte ho ať si zpívá pro
radost.
Nechte mu jeho hlas jak psovi kost.
Má popravu za to, že lidem říkal pravdu.
Je jedno, že je nevinnej, daj mu
velezradu.

NIC NENÍ ZVLÁŠTNÍ

Nespím
jen umírám.
Nevím
co udělám.

Půjdu
možná do nebe.
Najdu
lásku u tebe.

Půjdu
možná do pekla.
Najdu
tmu bez světla.

THC

Ten nádech, co osloví tvé tělo,
jsi plnej zázraků, vidíš jinak svět.
Jaké bylo by to, kdyby se to smělo,
snažíš se létat – nechtěj uletět.

Myslíš si, že je to skvělý,
když stane se tvým přítelem.
A do hlavy se valí
černá touha s bílým tělem.

UVNITŘ

Lístečku zelený,
zprávy mi řeknuté,
ne nejsou nekruté,
jsou špatné znamení.

Do svého zámku zavřený,
do svého zámku ze zlata
kde brána je bohatá,
však klíč k ní ztracený.

JEN TAK

Když jsem tě pozdravil
a slyšel tvůj hlas ...
Jak zvonek zazvonil,
chci slyšet ho zas.

Řekla jsi ahoj a stačilo
na to, aby ve mně něco vzplálo.
I když to slovo lásky nebylo,
pak ve snu se mi o něm zdálo.

VLÁDNEME?

Vládneme světem neb on vládne námi,
my jdeme cestou trnitou,
my jdeme dál a dál jsme sami.
Před námi trní za námi kytky nekvetou.

Vládneme světem neb on vládne námi,
ztrácíme čas, kde máme ho hledat.
Jak zvěť lžem si své rány
a přec nikomu se nechce umírat.

NESEJDI Z CESTY

Zabloudíš v kouzelném lese,
jsi sama v jeho náručí.
Tvé srdce smutek nese,
na tváři tvé se slza zatočí.

Není tu světlo z pohádek,
jen tma ti hladí vlasy,
ne nenarazíš na zámek,
tak přemýšlej kde jsi, kde jsi.

Vyšla sis sama do lesa,
sama ses chtěla ztratit.
Teď když se bouří nebesa,
máš chuť se nazpět vrátit.

JINÝ SVĚT

Někde v nás je jiný svět,
hřejivá naděje smrti.
Pohlédni očima naposled,
než pochovaj tě děti .

Nemůžeš pravdu říct,
máš mrtvá ústa.
Nemůžeš říct už nic,
jen popel zůstal.

JSI

Jsi plamenem mé samoty,
mou otázkou i odpovědí.
Symbol nezkažené nahoty,
mrazivá věta při zpovědi.

Jsi vzdálená i blízká,
jsi svíčkou temné noci,
mě po tobě se stýská,
tak přijď, až budeš moci.

RŮŽE

Růže je květem lásky,
růže je lásky květina.
Láska jsou oči krásky,
láska je jenom jediná.

PRO –

Tvá touha po lásce,
je klíčem k mé duši.
Princezno v pohádce,
srdce mi buší.

Píšeme pohádku,
píšem' ji perem lásky.
Říkám ti pohádku,
přítom hladím tvé vlásy.

PTÁČE

Zrovna jsem šel domů z autobusu,
padal sníh a na chodníku led byl ztuhlý.
Na zemi spatřil jsem dočista bosu,
malou hrdličku, jak se ke zdi tulí.

Možná vyhnali ji z hnízda,
ale proč byla tam jsem nevěděl.
Mlčela, nebylo slyšet, že někdo hvízdá,
já prošel, ohlédl se a zapomněl.

Ted' přemýšlím, kam se to ptáče ukrylo,
jestli vrátilo se nazpět nebo zhynulo.

PANÍ SMRT

Nepřišla proto, aby sis měl s kým povídat.
Nečekala u dveří, až se upravíš.
Natáhla svou ruku a vyrvala,
možná jen lehce ukradla
tvou duši.
Tělo už nepláče,
srdce nebije...
nebuší.
Otřela svou kosu,
ta, bez citu, bázně a svědomí.
Snažme se ji chápat, že jinak to nejde.
Jak dělal bys ty tohle řemeslo?
Odpusťme, vždyť jinak to neumí.

BEZE SLOV

Mineme se a přitom,
byli bychom spolu šťastní.
Protože jen pohledem
si nedokážeme říct slova,
která nás sblíží.
Projdeme kolem sebe – a potom
jen vzpomínáme a máme
další přání.
Poznat toho, koho jsem potkal.

PRO DĚDU

Už první hvězda nad hrobem svítí.
Na chladném mramoru
je nápis nám znám.
Pod deskou ve váze, náhrobní kvítí.
Snad našel jsi schody nahoru,
určitě, že se tak ptám.

Už první hvězda svítí nad hrobem.
Dnes je noc čistá
noc jak má být.
Šel jsi tam, kde mi teď nebudem.
Tak drž nám místa,
ať se s tebou můžem posadit.

Neboj se nezapomenem,
v našich srdcích žiješ navždy.
A jestli je nebe
tak se tam určitě sejdem
... a pak už navždy.

+ + +

Den – slunce – život – láska.
Noc – luna – krása – potěšení.
Tělo – srdce – tlukot – hláska.
Duše – brahma – spása – zasloužení.

MOC

Moc zakrývá nám city
Utopíš v penězích
stesk i pláč
a není pro ty
jenž mají radost
třeba jen z pohledu
na krásnou věc
ale říci nedovedu
že spadla klec
Vždyť nevím
kdo všichni jsou zač

HOSPODA

Pivo mi na rtech zůstalo,
utřu ho do rukávu.
Zůstal jsem sám u stolu.
Za chvíli odejdu,
víc peněz stejně nezbylo,
ale napřed dám si kávu.

Zaplatím,
opustím opar hospody,
kabát si upravím
a zas se cítím –
jak ryba bez vody.

KOMEDIE

Komedie – směšná činnost.
Můj život je komedie.
Jsou to schody,
které nikdo neumyje.

Tragédie – smutná činnost.
Můj život je tragédie.
Věřím na podvody.
Čeho se člověk nedožije.

HRÁZ

Dívko, jež sedíš u stolu,
jsi mi tak vzdálená,
pojd' budu' blíž.
Třeba jen trochu pomalu,
až poznáš, co sen znamená,
se trochu přiblížíš.

Záhadná dívko naproti,
dnes k tobě asi nepřijdu,
ale pohledem jedním poslu ti,
všechno, co nejlíp dovedu.

ZE SVĚTLA TMA

Beruška umřela,
je tma.
Skála se zhroutila,
je sama.

Oči jsi zavřela,
je tma.
Pohár jsi vypila,
do dna.

Lampa zhasnula,
je tma.
Tys tam nebyla,
nepřišla.

Hvězda spadnula,
je tma.
Nic sis nepřála,
nesnila.

ŽIVOT JAK KÁVA

Káva mi ještě nevychladla,
zatím ji usrkávám,
ze lžičky.
Ta jako s kávou
je to s životem.
Protože než vychladne
je ho půlka,
pryč.
Tak nestoupej si
na špičky.
Abys byl větší
musíš povyrůst.

DO SRDCE

Do srdce život vepsal mi lásku.
To srdce své už znám.
Všechna láska vzniká na srdci.
Však co je křehčí nežli srdce
je duše má.
Ta třináctá komnata,
do které se bojíme nahlédnout.

PŘESOLENÝ

Sedím u stolu.
Je oběd.
Já tady nejsem –
tedy pro ostatní.
Vesele z vesela
myslím si –
tohle není smysl života.
Ted' zase další
sousto do úst.

Přesolený –
Je to boží trest?
Nebo jen náhoda, nehoda.
Nebo prostě jen tak, tak.

NEPOCHOPÍŠ

Poslouchej
tak přece poslouchej –
mě.
Vždyť chci ti něco říct.
Tak už se otoč.
Vím – stejně
nevnímáš mě.
Ani nezkoušíš se otočit.
Má slova pro tebe
jsou vítr.
Ofouknou
možná zastudí
ale jinak nic.
Neděláš dobře.
Ty o tom víš –
myslíš –
že sen ti pomůže.
To je lež
ty o tom víš –
Nepochopíš.

VZPOMÍNKO

Vzpomínko voňavá
proč nejsi trvalá?
Proč nelze tě obejmout?
Vzpomínko v písni
zažeň mou tísní.
Zkus ji odsunout.
STAČÍ POMYSLET

Stačí, když pomyslím
na tvé jméno.
Tak si představím
příběh.
Ne že ne – ano.

My dva – když ne teď,
tak později,
nebo vůbec ne
v tomhle životě.
Splyneme.

My dva – to mi věř.
Mám naději?
Nebo vůbec ne?
Vím, v pondělí se zas –
spatříme.

RÁDIO

Jen tak lehce
a úplně samo –
se rozladilo.
Takže skrz závoj
prskání
ještě zní
tóny písně 80. let.
Jako bych i já
se rozladil.

Ale teď přeskočilo
mě vzbudilo –
a...
Vše je v pořádku.
Zas vnímám „Svatých svět“.

PROCHÁZKA ŽIVOTEM

Ne není všechno takový,
sice nejsou všude jahody,
ty nemáš perlet' do vlasů,
ale přesto tě mám rád.

Ne není všechno takový,
občas se někdo zastaví
u krámku s malou výlohou,
občas tam zůstal někdo stát.

Za malou výlohou,
je panenka z hedvábí.
Čí ruce ji pohoupou?
S kým bude si moct hrát?

Koupili panenku
mladému děvčátku.
Splnil se obou sen,
spolu můžou si teď hrát.

Koupili panenku
mladému děvčátku
a to teď vyrostlo
v překrásnou dívku,
která lásku svou chce dát.

Za malou výlohou
je panenka z hedvábí.
Čí ruce ji pohoupou?
S kým bude si moct hrát?

DUŠE

Z koruny stromů
modro zelené je nebe
Něco jsem já něco andělé

Pohled na cokoli
je vždy jen pohledem

Barvy jak tanečnice
mě hladí po tváři
Černá ta uličnice
ve tmě nezáří

Do mého stromu
nakreslím obraz
Barevný velký
Sám svými kořeny
prorůstá věky

Okolo padá déšť
jsme sami se sebou
já a můj strom
Snad někdy poutník
který se schová
pod mou korunou

ŠEPTÁNÍ

Na chodník tiše dopad listopad
Závojem smet' ho vítr k lavičce
kde mohl naslouchat šeptání
dvou zamilovaných srdcí

Pojď' blíž pojd' blíž
ať dotek zapálí
Lásku ti odváží pavučina

Tvé vlasy vlají v listoví
Pojď' blíž přitiskni se
ať ti není zima

SNY?

V tobě dnes kvete báseň
Kořeny ve tvém srdci smotané

Podkova pro štěstí
spadla ze kliky
zůstal nám obrázek
jednoho polibku

Tvé oči jsou dva rýmy
do modra složené

Pod stínem stromu
tráva k nám vítá poutníky
Ve dlani zavřené
nech dozrát jahůdku

JARO

Do mého pokoje
vlétl den
První jarní den

Na poslední poličce skříně
se zvedl prach
Pozastavil se cval
jejího stárnutí
Tam v koutku
mi jaro nechalo
malý polibek

Na oplátku
štědrosti jara
chci býti jeho
květem

MOŘE

Moře je veliké
Jak sněhová vločka
jež se nerozpustí
Pluje bílá velryba
Vlny si spolu hrají
lodě objímají
jak duši modlitba

KAM SNÍM

Naproti
půjdem si naproti
Ať se nám směje celý les
bude to zítra
 když ne dnes

Nevrátí
už se nevrátí
ty naše stopy zaváté
ty první schůzky o páte

Usychá
často usychá
vzpomínka která nevoni
rosa co slzu uroní

Z kalicha
lásku z kalicha
půjdem spolu pít
a všechn smutek navždy
 utopit

BEATNÍK

Pláč kouře ranní cigarety
přizvukuje od vedlejšího stolu
nese se vzduchem a usychá
v našich ústech
Človíčku
 šlapeš mi na paty
Na stole tráva neroste
a květy pivních tácků
zalité rosou pěny
nám také ruce nenavoní
Proč ta ironie
zdánlivých pohledů
Proč ta slova bez koncovek

PRO TETU

Jak krásně hoří plamen ve tvých očích.
Opilí láskou.
Poprchává. Měsíc se třpytí v našich nocích,
točí se za hvězdou za milenkou.

Květ tulipánu naplněn rosou
vložil ti osud do dlaně.
Amor tě viděl v trávě bosou,
vyprávěl o tobě kouzelně.

Chtěl bych si s tebou povídat
o zlatém lesku slunce,
o čisté lásce v křišťálu
i o plameni svíce.

VZEŠLÍ ANDĚLÉ

Copak se hvězdám ve dne zdá
Snad o tvých očích
Vždyť nás spolu viděly
jak jsme v noci hledali
 tu svou

Jestlipak hvězdy pláčou
Snad na jaře když taje sníh
snad nad ránem když žabky skáčou
v modrých tůňkách
 v očích tvých

OKLAMANÍ ANDĚLÉ

Kam odlétají andělé
Možná se na jih s ptáky ztrácí

Antickým bohům půjčí křídla
Pod sloupy chrámů mládnou starci

Letitá léta letí
andělům křídla chybí
Maminko kde máš děti
To je tak
 když někdo slíbí

NECHÁPU

Až do chvíle té se smála
až do chvíle té brečela
až do chvíle té si hrála
pak umřela

Ta voda čistá zprvu byla
i křišťál by ji zakalil
než se v ní ruka ponořila
a první hřích se smyl

PĚKNÁ SEDMIKRÁSKA

Jakpak se jmenuješ sedmikrásko
Máš nebo nemáš jméno?
Víš toužím po tvé odpovědi
Mnohokrát opětoval jsem tvou krásu
mnohokrát říkal jsem ti ženo
vedle cest byl ti svědkem
při svatbách s kopretinou

PROBUZENÍ

Nejsladší probuzení
se zpěvem ptáků
To ještě skřivani spí
když vrabci štěbetají

To už jde cvrček spát
když začne skřivan notovat
když pošle touhu do spánku
abych se probudil
než začne první z skřivánek

ODPLUTÍ

Půlnoc už stříhla
do času
a stuha padá k zemi
líně

Na vlasu
v klíně
se nic nezmění
Zbývá jen přeladit si
rádio
K tomu nepotřebuji
tvé svolení

NADĚJE

Po vodě připlula loďka
na ní pohádka
co místo plachet
ji táhla vpřed
Zářivá byla jak
plátno v rukou
slunce

HŘÍCH

Zlato zlato zlaté
ruce neumyté
Ruce rudé krví
všechno všechno poví
Ruce ruce moje
hroby bez pokoje
Ruce ruce všech
d'ábel ohněm zžeh
Bůh pokřtil je láskou
d'ábel na nich vráskou
Hřích se špatně myje
je jak kůže zmije

NEKONEČNO

Skřivane, kdo naučil tě zpívat?
Labutě, kdo dal vám hladkost krásy?
„Tam hluboko, hluboko uvnitř vesmíru
je schováno tajemství
a tam ty nedohlédneš,
tam musíš dojít.“
Tak proč pláčou múzy,
vždyť jim je prostor
křišťálovou koulí.
Vidí všude a všude jsou.
„Oni nepláčí, oni milují.“

SNAD

Zalomil ruce
objal zem
Prudce a trpce
jak byl naučen
Měl to
z čeho byl zrozen
a přece umíral
Dodnes plenil
dodnes lásku předstíral
Nyní na kolenou prosí
zem hladí
stejně v prach se obrátí
Co zasel to si sklídí
Má strach
že zem ho nebi
nevrátí

LÍSTEK

Ze stromu spad
do proudu potoka
na tůňku s vodním vírem
Spirálou vítá ho dno
kouzelně jednou do roka

Svým tělem hladí kameny
Zabublá s vodopádem
Do ticha zátoky
splyne s hladinou
Odhodlán navždy
prát se s obzorem

+ + +

Přec v tobě něco spí
Snad křídla andělská
světluška maják dálka
Nad tím vším
 klenba nebeská
Moře země pouště
Co tebe láká?
Sníh kapky deště?

+ + +

Tak jako klika chci být objímán
Tak jako mraky nechci ztrácet pláč
Tak jako strom chci rovně stát
Tak jako odpověď chci vědět kdo jsem zač

+ + +

Snadno se slova neříkají
ústa se smíchem nechvějí
když chceš utěšit
pomoci od breku
Někdy se slzy polykají
když nedají se usušit
pomocí doteku

+ + +

Přetekli oči plné křišťálu
Neskláněj hlavu
pojd' ke mně blíž
Vylezem spolu na skálu
tam odsud
svůj stesk zahodíš

Pěkně ho nakopni
adio – navždy
Nikdy více lži
jen pravdy

+ + +

Z nebe padá
božský klid
s tebou jsem chtěl
dneska být
Snad prodloužil jsem
času krok
a jeden den
byl jako rok
Někdo nám to nepřeje
kalnou vodu
 vyleje
Po kom touží?
Tváře z louží
měla by jsi vědět ty
Prázdná naší samoty
Z času vylétly
sny

TICHO

Ticho
ticho bez stesku
To je důležité
Slunce
slunce bez lesku
a přece žluté

Na bílou tvář
se slily barvy
 podzimu
Jen krásný hlas
a moudro vrby
čekají
 na zimu

A vedle sebe –
vlna přátelství
To havrani škádlí
 labutě
Na křídlech nesou poselství
promiň promiň když zklamů tě

+ + +

Měsíce dlouhý volný pád
a koloběhy přírody
jsou v nás

Snad
Ledy
a mráz

+ + +

Do vlasů fouká mládí – píseň života
Tvé vlasy kdosi hladí – moje samota

+ + +

Od chvíle, kdy spatřil jsem život stromů,
vím, že můj život je jen kapkou vody na poušti.

DEN PO NOCI

Těšil ses
moc a dlouho
- má touhu
kde jsi

Nad ránem zakrouží ptáci
z jihu se vrací
- svítá

Vzpomínám na výkřik noci
kde jsi
kde jsi

Snad nebude hůř
Jen líp
Nepřijde?
To snad ne
čas promine

RYCHLOST

Komu není
komu je
kdo na koho
žaluje

hrstka špíny
hrstka prachu
černý stíny
plný strachu

ticho prstem poručené
ticho dříve neurčené
ticho štětcem malované
ticho kouzlem čarované
ticho ticho ticho zlé
ticho ticho pomalé
ticho tvé
poprvé
ticho

byla-li to pravda
byla-li to zrada
co na tom dnes záleží
u nohou ti neleží
staré časy
uschlé klasy
z naší krásy
kdo jsi
řekl kdosi
pravda nebo lež
já jsem co sám chceš
pravda taky lež
štěstí taky smutek
kdo poznal
ten utek
znáš mě už mě znáš
co mi teďka dáš
polibek či stesk
hrom a nebo
blesk

POMYSLI

Tak krásně barevné
jsou věci
které se dějí
v tuto chvíli
však na jiném místě

Snad proto
že tam nemohu být
Snad jen proto
že si je mohu představovat

TAKY TO TAK JDE

V zimě je ticho
Světlé lesklé
ticho
I sny jsou tiché

Nechtěj však krví
potřít sních

A proč ne
Krev krví bude
Co po nás zbude?
Zhnijeme v zemi
červy prolezeni
Neboj se lásko rozkladu
je spoustu horších nápadů

+ + +

Pomysli na spásu
čas beze hranic
Pomysly na krásu
na víno z vinic

Na boj si připrav zbraň
válči bez výčitek
Hrrr naň hrrr naň
Pole padlých kyttek

+ + +

Každej
každej jednou
pozná někoho
a konec
Každej někdy
zjistí své cesty
Nikdo nezná vše
Probrečím noc
poslední kapka
vody
sklouzne okapem
Každej
každej to vědět nemusí
Pod stínem noci – den
Ještě není zima
každej nezná zimu
všichni znaj tmu
Ještě není tma
O co tady vlastně jde
Kdo jde?
Proč hledáme?
Každej hledá
Diskuse chtění
Lidé
proudy lidí
Listí nezežloutlo
srdce bije
Sen
sen se ti vám i tobě
tamtém snad i mě zdá
Každej má něco
jen já ztrácím naději

PROČ NE

A přece chtěl bych tě znát
Proč ne – proč?
Hodně brát více dát
Proč?
Snad mám tě rád

Vždy si budeme blíž
Proč – proč ne!?
Až hvězdu padat uvidíš
lásku si přej
Proč?
Vždyť víš

VIDINA

Vůz odjíždí
kopyta víří prach
vůz odjíždí
- vůz odjíždí
a já mám trochu strach
Šátkem mi zamáváš
Tím který jsem ti dal
Vůz odjíždí
já vždy jsem se ptal
sám sebe
 jestli odjedu
Holubi ze střech
spadli na cestu
Okenice se zavírají
když kolem projíždím
Poslední šátek
 mi zamává
Ten šátek na krajích vyšívaný
padne jak mrtví holubi

TRUBEC

BZZZ
já nechci mráz
BZZZ
tak co tedy dělat
BZZ
BZ
B
Z
.

VESELÁ PRINCEZNA

Jakpak se má princezna
kdo jí vlasy hladí
kdo jí smutek rozezná
když jí něco vadí

Jsi pohádky princezno
znáš dobrý konec
tajemné prsteny
kouzelný hrnec

Tak pij princezno
ten nápoj lásky
ať je kouzelo
ať nemáš vrásky

Jakpak se má princezna
zdali pak je veselá
až do dna veselá
až do dna

ŽIVOT

Klid a mír
duše plave
vodní vír
děti hravé

Tichá voda
mraky vítá
kleslá brada
ránou zbitá

Kdo je pánem
- ten kdo klečí
těžkým trámem
zaval řeči

Co je smutek?
Snad ne štěstí
Snad jen kousek
kousek smetí
Vzduchem letí
v dál se ztratí
Už se nevrátí
co se zatratí

DÍKY

Čas nám rány spraví
ale sny se nezahojí
V kanále zvon zvoní
proč ruce slzy roní?

Na zádech rány biče
A co se tebe týče
dalaš mi tmu jeskyně
Já ztratil jsem
klíč od skříně
Věř mi že láska
je jen halucinací
noci
Řeka jak vráska
se vrací
pozpátku
jak raci

AŽ

Až ti pláč, jak stříbrný vodopád
přikryje pohled,
až budeš ke smutku o krok blíž,
tak za mnou přijď,
já schovám tě pod svá křídla.
A kam?
Ty cestu znáš.
Vždyť víš, vždyť víš.
Až opadá na podzim listí,
až se i dny zpomalí,
tak za mnou přijď,
já budu čekat.
Pak i tvé
srdce churavé
začne se smát,
přestane plakat.

SPANILÝ BROUK

Kdo to v trávě
bágl nese?
Kdo se právě
strachy třese?

Je to princ
malý mravenec
A jak si šlape
blátem louže
Na zádech ranec
co se houpe
jak s větrem růže

Má nemá má nemá...
Dívka drží v ruce květen
Lístky padaj k zemi
S princem se zatočí svět
lístky se blíží s vteřinami

Spanilý brouk se v bláto klátí
přikrytý květem sedmikrásky
Teď a ne květ už jen smetí
Ve vzduchu jen dvě samohlásky
au

JÁ

Byl jsem zemí
prachem bouře
slávou války
solí moře

Kdo se mění
v slzy pláče
co nesou smutky
prohry hráče

ZE ŽALU

Než odvážil se měsíc,
zhlédnout v řece,
na nebi zářit s hvězdami,
opilý námořník
na base piv
pohrál si s lahváči
jak s rybami.

ÚTĚK

Brouzdáme rosou stříbrnou
utíkáš blíže k slunci
Do deště barvou duhovou
maluji lásku v tvém srdci

Do zámku kde tisíce je komnat
dojdeme klenbou nebeskou
Milujem – budeme volat
ať naše oči netesknou

+ + +

Porad'te mi lidi
co mé oči vidí
Porad'te mi bozi
co mi dneska hrozí
Porad'te mi soci
proč jsem bez pomoci
Co se se mnou děje
proč jsem bez naděje
K čemu jsou mi básně
Snad trochu voní krásně

PŘEHLÍDKA

Dny dlouhé – sluncem plné
Dny krátké – noc vítají
tají
tají
Číst minulost ze svitků života
lakota
lakota
Žít z tajemství země
nech mě
nech mě
Tajemství lidí – zas člověk sklídí

???

To co bych chtěl říct
by nikdo nepochopil
Každej si slunce představuje jinak
- země spí
Nikdo by nechtěl věřit
jen by mě vyslechl
Pak by se zaposlouchal
do minulosti
- země už nepotřebuje ukolébavku
Určitě znáte to posvátné ticho
jako by se zastavil čas
Dokázat vyznat pohledem lásku
- na podzim opadá listí
země se nezmění
jen my budeme o něco starší
Tak už mi zkuste uvěřit
že duha vychází ze dvou zamilovaných
srdcí

Poslali na pranýř nevinného
Stíny lesů objaly dav přihlížejících
Země nám dala vše
kromě našich duší

ZDALI PAK VÍŠ KDO JSI

Tichošlápku mých představ
pod dveřmi vidět je tvůj stín
Než stačím otevřít jsi pryč
Zdalipak jsi tu byla?

Sám si odpovím
Jsi pryč
Proč ses rozplynula?

+ + +

Jak obyčejní při marnivosti
jsme
Když prodáváme své vlastní vzpomínky
Jsme někým jiným

Smích přírody
pláč stromů
Kde kdo cokoli každému

+ + +

Víčka oči přehlíží
jsem rád že jsi se mnou
V objetí horkém objetí
tak blízko vedle sebe
Nemyslím na to co bude
jen na to co je
A do toho mé představy
někdy kyselé a někdy sladké
Všechno je jednou takové
a jindy zase také

+ + +

Horská cesta ztracená
pokryta sněhem
Romance milostná
zkrášlena hříchem
Odmilka přehlušila ticho
svou nedočkavostí
Ptáci se zatočily
jak deštné mraky
jak kolo štěstí

Myšlenka se svezla tělem
a jako krásný cit
zazvonila v mých představách
Znovu a znovu
dokola a dokola
pohled za pohledem
vteřinu za vteřinou
život za životem
sníme o něčem překrásném
něčem překrásném

+ + +

Něž abych čekal než abych plakal
- než abych odešel do ústraní
- než abych poslechl ohně saní
budu si dál hrát s tóny deštivých dní

MÉ ŠPATNÉ JÁ

Dva dny a dvě noci jel rytíř lesem kouzel.
Nakonec usnul a už se neprobouzel.
Uspal ho meč, nástroj zhouby.
Než padl v spánek zaťat zuby,
volá.

Přátelé na stovky mil rozsetí,
přijďte a proklejte mé prokletí.
Já rozhodl se hledat lék,
na nemoc co mě schvátila.
Ach nedojel jsem, nedojel,
ta choroba mě předstihla.
Tou chorobou tou byla pýcha,
já utéct jsem chtěl lesem pryč.
Les mlčel, les byl zticha.
To ticho bylo pro mě bič.
Pak objevil se on, jak slavný
a cestu mou mi zastoupil.
Obejít ho, bylo marný,
proti mně meč svůj vytasil.
Už nechtěl jsem, kdy tisknout zbraně
a srdce mé naň nastavil.
Má pýcha probodla mě.
Já na ni jsem se nezlobil.

+ + +

Tudy se vracím
odtud jdu tam
a to co ztrácím
vlastně nalézám

Něco mě mrzí
něco zas ne
na srdci mrazí
místo studené

TY

Obrázek v mysli mé zůstane navždy.
Vzpomínka na tebe utkaná z pravdy.
Květinka voňavá zasetá z lásky.
Obrázek v mysli mé
odpověď bez otázky.

„Vše co je kolem nás je jen barvou času.“

KAŽDODENNÍ DNY

odkryté tváře
půlnoční záře
půlnoční půle
měsíce i vůle

co to držíš v ruce?
- dvě lastury z moře
co drží tvé srdce?
- dva ohnivé oře

zoraná půda
přijde neúroda
neumřeme hladu
opřeme se zády
o stromy

ZVONĚNÍ

taková taková
maková panenka
takový takový
makový panáček

taková taková
červená květinka
takový takový
zvonivý zvoneček

LEGENDA

Ani ne tak pozdě
jakožto z druhé srany
Jsa voják z přileb beze hlav
prošel dnem nocí sám
Byť spatřiv byl
hned zapomenut
Jak sen
kterýž mnohý snil

Stokráte zdupané
polité krví
to pole padlých hrdinů
Rány se hojíc
roste v nich květ
spatřice svět
ze stínu

BOHÉME

Bohème – múzo má nejstarší
Lákalš mě mnohokrát
já víckrát tě poslech
Na druhé straně vah
popíjíš víno dále

Bohème – kolikrát byl jsi amorem mým
a kolikrát propastí mou
Tak jako moře břeh
i já ochutnávám tvou
štědrost antickou

Bohème neradiš správně
však sladké jsou tvé rady
Nezraníš mě
ale jak lstivě opíjíš duši mou
a tělu dáváš ženské vnady

PRO JEDNU DÍVKU

Kam mě mysl zavede
když tělo mé nic nesvede?
Kam myšlenky zabloudí
když tělo mé sny probudí?

Co si šeptám potichu?
Jen pár veršů pro múzy
když rozplívaj se do prachu
A jako by po nich nezůstal ani ten
prach

a to zamrzí

Květinu ve vlasech máš
úsměv na tváři
jak hádá se s očima
jak vlnky co přeběhly pláž
Na dlaních pot ti zazáří
Co nikdy neskončí
právě začíná

PRO EVIČKU

Radost ta nepluje
na krásných lodích
V plachtách je díra
nebo jsou prázdné
bez dálky

Pojedem na ledové lodi
na hranu vodopádu
Tam odsud sklouznem
jak z krku korálky
I když byla ta loď studená
bude nám smutno
Každému jinak smutno
A kousky ledu
co rozpustí se v moři
v dešti ti řeknou
jak cítit štěstí

ÚTĚCHA

Dali jsme si objetí
- pohledy se ztrácely ve tmě noci
Jen pod lampou
jsme si na chvíli
pohlédli do duší
- jen na chvíli
Ani jeden z nás
nemohl vědět proč
a přeci jednou vzpomeneme –
na krásný večer
Z každé kalné vody
se stane
křišťálové jezero

STRACH

Tisíce slov
za každým tečka
Napsané pozpátku
Vada
Židle utekla
do sklepa
Pod stolem nebylo
bezpečno

PŘÍTELI

Příteli
už jsem ti vyprávěl
o chvíli
na kterou čekám?
Víš
na co se ptám?
Chci potkat někoho
komu budu moci
povědět vše
co vím tomto
světě

TEĎ NE

Dveře zavřené
Oči zděšené
Bouře nudy
jak led studí
Horké léto
celkem vzato –
prožili jsme
každý jinde
Teď to nejde
Jen vzpomínáme

NEDOROZUMĚNÍ

Kořeny stromů
rostou do nebe
Je to tím lásko
že jsem bez tebe
Nevidím květy
které kvetou v zemi
Nevidím větve
listy obaleny
Co s tím budem lásko
co s tím budem dělat?
Nestačí jen křičet
nestačí jen volat
Nechalas ty mě
ne já tebe
Proto tyhle kořeny
rostou do nebe

JEN Z NEBE

Žebráku nelži mi
že svět tě baví
Řetězem spoutaný
plížíš se ulicemi

Do noci chraptění
tvůj dech se ztrácí
Sudička za tebe
moc neutrácí

S jakým to úsměvem
a čistou duší
Jen Bůh tě potrestal
jen Bůh tě slyší

Rozdal co rozdat moh
Květnaté příběhy o cestách
do pohádek
Nakonec daroval život svůj
netrousil nikdo slz
Jen z nebe pár z deště kapek

+ + +

Chvíli pod vodou
Jsi mokrý – je ti zima
Pod jejím smutkem
pod její tmou
Jsi sám – je sama
Je studená ta hlubina
a černá jako jeskyně
Dna jsou pastviny
na nichž se pasou
mořští koně
Obracíš se na záda
když plaveš
Bez pohybu se potápíš
Bez pohybu toneš
Jsi ke dnu blíž
Na mělčině
je vše překrásné
Všechno kromě krve
z tvých nohou
když se procházíš
při západu
Obarvíš i jeho mraky
Ty taky – ty taky

+ + +

Když pláčou mraky
zem ožívá
aby plodila
své děti
Když slunce hřeje
oni ji dávají radost
svými květy

DLANĚ

Do dlaní ukryješ
mnoho tajemství
Talisman pro štěstí
vzpomínka na dětství

Dlaně tvé byly hebké
jako samet oblaků
Doteky krátké –
vzpomínky do věků

KRITIKA

Plný talíř ryb
plná hlava chyb
Chyba
ryba
Beze všeho
jak je libo
- řekl někdo
z davu
Udělal to přece blbě
utněte mu hlavu

!!!

Vážení přátelé
několik slov úvodem
Bud' me...
Sněme o...
Co máš to...

A tak letošní poeta
je mírně projetá
Kritika na síto
hází prach

Čarovný sabat vprostřed lesů
jenom když pomyslím
strachy se třesu
Obětí nevinná květina
to panna v dýmu usíná
Kolem tu krouží hejno vran
to čarodějnic krutý klan
Zrovna ji chytl šat
tak křičí
Jen oni dokáží se smát
když brečí

Ta nejstarší si prsten navlékne
v tom sjede z nebe blesk
Do noci kouzlo vykrákne
z tváře nevinné zbyl jen stesk

Mladší si prsten navlékne
to ohluší vše hrom
Před oheň na zem poklekne
a dívka uschla jako strom

Třetí si prsten navlékne
hned země zaduní
Na popel kdo si vzpomene?
Ni popel láskou láskou nevoní

SBLÍŽENÍ

Nad řeku vplulo slunce
co života je dítětem
Pod ruku mou vplula tvá
mění se – jak papír pod štětcem

Pani šťastných dní
a zlatých rad
tvarů mé budoucnosti
Tak přesně vzdálené
je to naše spolubytí
Tak akorát

KOPRETINO

Tobě kopretino
krađu teď krásu
Promítám květy tvé
jako růženec
Tobě teď kopretino
krátím délku vlasu
Nezbyde ani prstenec

Marné bylo mé ptaní
zdali mě ráda máš
Po louce kopretina rozsetá
Nežli bych poslal psaní
zdali mi lásku dáš
Budiž má touha prokletá

PÍSEŇ

Na trávu k spánku uleháš
pod stromy plné květů
Ve snech se duhou prolétáš
tím dáváš lásku světu

A náruč plná zklamání
od osamělých srdcí
ve dlaních taje v svítání
a jako déšť se vrací

Do očí slunce se ti zatoulá
stříbrným vodopádem rosy
Do mlhy oděná jsi spanilá
tvůj úsměv radost troubí

V noci se hvězdy zatřpytí
do spánku září měsíc
Zlatá rybka vklouzla do sítí
ty pomůžeš ji vyvlíct

Třemi přání se ti odmění
tříkrát krásnější je svět
už ani řeka slzy neroní
a navždy voní růže květ

DRAMA ODPOLEDNÍ NOCI

Kohoutku s krvavým zobákem
prospal jsi ráno v prachu
Konec tvým starostem
a křiku strachu

Přišel tvůj nástupce
mladý a nezkušený
Těkavé srdce
vzrušený

V poledne přikryla tma
ves hávem svým
Usnul spánkem
hlubokým
Přikryté slunce
jak bez dlaní
ruce
zvoní

Najednou světlo
- kokrhání
smetlo
tmu bez váhání

+ + +

Klika klíčem klece
- na kolečkách
Komu asi utekla?

+ + +

Bytosti z masa a kostí
radši než země úrodu
těží potěšení
Nemajetní je nechápou
a přitom ...
Učení moudrosti dávají knihy
- ne však moudrost

+ + +

Májové květy ztracené
už dávno zašlé věkem
Zelené listy zemi vrácené
politě deštěm

Stopy vedou k potoku
kam laně chodí pít
Dej kapku na ruku
a můžeš s nimi jít
Však budu rád
když zůstaneš
Jen jak ty chceš

+ + +

Co těžší je
než vlastní zášť?
Co lehčí je
než zavřít oči?
Jak těžké je
otevřít dveře
když tápem tmou?

BABYLÓN DOMOV HRÍŠNÍKŮ

Hotel pod schody do slepa
- / propadlý Babylon /
Černé tam víno vroucí
podávaj služebníci

Hotel kde zdarma přikován
s výhledem na balkón
Tam kde tma je žárlivá
když stín ji překrývá

ŽIVOT BEZ SPÁNKU

PRO LÍSTEK

ŠKODNÁ

VNĚ

Jsem nádobou
jsem nocí
jsem plný hvězd
Větrné mlýny
 se pasou
na touhách přírody

TAK BRZO

Nesmělost
snad to není strach
snad to není to
co nechcem slyšet

Závist
kterou brečí děti
pro kterou kde kdo
 umírá

Tak brzo
se učí člověk
 číst
ze špatných stránek
života

PÁR SLOV

Každý má ve svém srdci
schovanou květinu
Má milá obejmí ji

Dětskému smíchu
dal bych křídla andělů
Tobě dám jediné
pár slov
 já tě miluju

+ + +

Zanechme dílo své
vytesané do osoby
obrazem v duši

Jen ten kdo miluje
nalezne v těchto verších život
Jen těm jenž usínají s láskou
vykvetou pod hlavou poupátka
zalitá rosou ranního pláče

Jen ten kdo zhlíží ke své duši
jako ke slunci
pozná
kde se dá dotknout nekonečna

+ + +

Kolik směrů má bytí
kolik proudů má řeka

poslouchat a vnímat
listovat
držet v rukou svět
- pohladit s láskou
pohladit svět

ÚVAHA

Až ve stáří
začneme vzpomínat
 na dětství

Mnozí až ve stáří
začnou odpouštět

Než znovu se narodím
hledám poselství
proč začal
kdy končí svět

Žijeme dokola
jak sedadla kolotoče
Pravda jak řeka
z břehů se vylila
my
my ve tmě tápeme
jakým směrem teče

POCHOP TO

Zamysli se dívko
život máš u nohou
Neházej kameny do tmy
copak si myslíš
 že ti pomohou
V tu chvíli jim nedáš směr
dřív rozmysli si
dřív než začneš házet

TAK TROCHU KONEC VĚČNOSTI

Nechci žít ve spokojenosti
Pane Drákulo máte strach?
- Věčnost je mrtvá já vím

Schovat se v pevnosti
dělo
 prach
koule
 rána
Co dál?
 To netuším

dtto...
Veselím se vesele
když vylezeš z postele

Co pak je láska jen v klínu ženy
Andělé
sneste se
 ať jsme zasvěceni

Pátráme v hlubině pyramid
Snad hledáme
 místo
kde věčný je klid

Slunce však všude nesvítí
chytli jsme rybku do sítí

Poslední na zemi
bude stát kříž
tisíce
tisíce let

SLOVA

Slova by se měli vodit
jak malé děti za ruce
přes lávku přes les vůní
aby si mohly květy na louce
vyprávět příběhy
křišťálových tůní

APOKALIPSA

Na vrcholku dějin stála
smála se a z lidmi hrála
Na konečcích prstů plamen
to pro koně
to třikrát amen
Hrála hrála s figurkama
obehrála sebe sama
Třikrát tři přijely
na zemi vlnu
na vlnu smrt hodily
Tři jezdci
pýcha
zášť
prázdnost na srdci

PODZIM A NĚCO VÍC

Procházet se po plavých vlasech
podzimního času
Poslouchat opery šustících listů
Připravovat ceremonie
pro první sněhovou vločku
To vše jsem si nepřál
ale jsem za to rád
Mám spoustu důvodů proč žít
a ty lásko
Má dívko
má oblíbená písničko
má naději
ty jsi mou
cestou
točitou

NĚČÍM TO BÝT MUSÍ

Na procházce
nebo jen na cestě?
Kde plyne náš život?
V kotlíku lektvar
mění barvy
Kolik bot
pošlape křivdy
naší minulosti?
Nebud' me nafoukaní
Příběhy z vrby
si
ženy vypráví
při odpoledním čaji

VYZNÁNÍ

Do červena zakleté máš srdce
Duší prochází ti průvod slunečnic
Ústa lákají rosou
tak sladce
Tvé oči
střípky večernic

ZUZANA

Zuzana
jabloň
Pár koní
 bez spřežení
Zač platit
zač dát srdce
Zuzana
kvítek
Tolik jmen
proč zrovna tohle
 je mi osudem
Popel spálených dopisů
Vyčkávám odpověď
na špatnou adresu
Z čeho se země zrodila
Zuzano
duha je písmeny
 tvého jména

OBYČEJNĚ

Čaj mátový ti uvařím
Kadeře vlasů tvých navoní
Přikrývku na vavřín
ať jenom duše zní

Bez tváře básníka
jen v očích ohně
jen s časem zvoníka
jen s pláčem koně

Bez ozdobné krásy
jen trochu vína
a sem tam cosi
co smutek připomíná

POHLED Z OKNA

Oblaka staví hradbu nad lesem
Tajně se s nimi snoubí kouř z komínů
Oblaka směřují ke slunci
mizí nad krabičky od sirek
- skládankou našich domovů

Melancholie zázraky počátek
Můj den končí
 jítro v dáli kdesi
Poezie vzpomínky klika od vrátek
 hladí tam kdesi

Hladoví po poznání
zřídka luna směje se
Dva kříže bez vyznání
- pod nimi se myje
ve špinavé vodě
jazyk od šalvěže
Drží se úst
drží se

Lží mokrá tráva usychá
Slyšela vyprávění
o hořící vodě
o plamenu svíce
 noha do střevíce
slaná voda moře

ANDĚLÉ

Skrz sebe promlouvala k Andělům
nedělní mše snad zněla v příchozích
Bylinky voní večerem
 aby se ráno mohli lidé probudit
s pláčem v rukou
Nebo jen roztál na dlaních sních

Zář kterou nemá ani duha
 pohladí
oživí duši jak racků křik
 nad ranním přístavem
Tunelem snů k nám přišli
Andělé z podhradí

Poprchává na naše slova
od úst k ústům
a pak znova
než stačíme si odpovědět
tvé oči zvoní o stůl

Ted' právě neznám
 správná slova
bojím se na ně pomyslet
Tvé oči vzali mi je
Možná by byla purpurová
kouzelná jako amulet
jenž v srdci tvém vždy žije

Na lyru na břehu
zahraji pro vodu
až ke mně po zemi
vytančí svobodu

Pod nebem modrým
přednesu báseň
aby se nebesa
neptala čím jsem

Na křišťál napíši
koho chci znát
ať už se nezlobí
kdo mě měl rád

Asi jsme blázni
proč bychom jinak
věřili kameni
jeho vyprávění
jsem blázen
já mu věřím
Jen ne to
když tvrdí
jsem starší než ty
Tomu nevěřím

Na srdci zabolí
vykradené kostely
Výkřiky sokolí
v děravé kupoli

Zbyly jen modlitby
vtisknuté do zdí
Zaklety do doby
kdy čas se zpozdí

Rozbité schody
pod dveřmi bez kliky
Zlodějům nevadí
pro jiné pomníky

Znovu a znovu
jako by věčný mrak
nám nad hlavami
střádal
děšť lásky
Až začne pršet
necháme zmoknout
svá těla
Znovu a znovu
se potkáme
jako dvě lodě
jenž se vrací z dálky
ke stejnému přístavu
aby jedna vedle druhé
zakotvila

Listonoš
Ptám se
je-li v něm
tolik lásky
jenž nese

JEN JAKO

Jak kroky našeho tance
houpe se měsíc na nebi
Jak tlukot tvého srdce
vyprávím pohádku
a co kdyby
měla špatný konec

CHTĚL BYCH

Pojď ke mně lásko
ať nemusím se bát
tě milovat
ať dny které sníme
jsou stále bílé
a déšť k našim nohám nesmí rezavět
a stuchy ve tvých vlasech
budou navždy
modré

Pojď ke mně blíže lásko
Ať nemusím si lhát
že jsem šťastný
pro smutek nedokázal bych spálit
svět
hádat z řádek z vět
tvou tvář
Pojď ke mně lásko
dej nám svatozář

Postůj před branou mého zraku
splyň s pohledem
Proč navždy usmívat
se nesvedem

I LÍSTEK PLUJE DO NEBE

I lístek pluje do nebe
v zeleném ráji ožívá
na stromě z lásky sázeném
s věčnými květy přežívá

SNAD

Chci pohladit vzduch
mít křídla barevná jak sen
Chci roztříštit se o zem
jako kapka vody
pak ožít jak zná to den
Chci rozdat sílu řeky
hladit tě zemi životem
Zníť chtěl bych jako struna lyry
Roztančit lásku
Pak si mě smrti vem

Můj život
modrá na bělášku

KAŽDÝ JI ZNÁ

Tu chvíli bych si pamatoval
smála se jako růže
a já ji k sobě
pod plášť schoval
Proč nikdo jiný nepomůže?

Stalo se nebo stát se má
nechtěla o bolesti vědět
Nebyla sama ale ztracená
v obraze
kam sní jen láska hledět

Zamilovala si květy jabloně
Jak rozvíjí se květen
otvírá oči

Lístek jak srdce
vložený do dlaně
dřív patřil stromu
teď je něčí

S kamenem se objímá
jabloň s ní pláče
Ve větvích usíná
když vítr ho kolébá
malinké ptáče

JEZERO

Jsi kouzlem zavátá krajino
Z tvé tváře si člověk
 krásu vzal
Jsi komnata třináctá
 a na jméno
 proč bych se ptal

Ránu svou hojíš jezerem
lom lemovaný stromy
je krásný k ránu i s večerem
Sem chodí se srdcí potěšit
však teď jsme tu sami

ZÁVOJ

To co dá příroda
 je klid
Líbezný zpěvy ptáků
 a síla stromů
Nespatřil jsem tančit víly
ale kreslím jejich cit
když skrz známé hvězdy
 vrací se domů

TUNEL

Jako den
Jako sen
Jako pravda
Jako lež
Jako skála
pod kterou jdeš

PRO ŽIVOT
STVOŘENÍ
UMÍRÁME
UMÍRÁME
JEN PRO NI
PRO SMRT

Máš jen to co si od života vezmeš
a dostáváš jen to co ti chybí.
Komu se zdá život nespravedlivý
ať zkusí doopravdy milovat.
Jen ten kdo chce pochopit pochopí.
Sen je snem jen tehdy, když se zdá
a život je životem jen tehdy, když se žije.
Amen tak pravím vám

+ + +

Tam kde se zhlíží
skalní stín
doufáme

- někdo si řekne
vím
Po něčem po květech
s jarem
po tvých snech
po řece
po životě
se život rodí

LÁSKO CO MÁŠ RADĚJI

Spojily se
dvě srdce dlaněmi
spojily se břehy
vodami
Spojila se touha
s nadějí
Lásko?
Řekni
co máš raději?

JSI SLUNEČNICE

Touha je hlubina jezera
skrývá tajemství
a my jsme bublinkami
které proplovají
vzhůru
ke štěstí

Noc i tma
Den i světlo
Duše i láska
jeden život
jedna mysl
Očekávání

JSI HLADKÁ

Jsi hladká
hladina sladká
smáčená rosou hvězd
Šeptáš
krásně si šeptáš
svou duhu růži
svůj květ

Doteky prstů
s tváří se mění
Milovat lásku
milovat sochy pro kamení

Navždy se v srdci
andělé ptají
kam lásky odlétají

Na tváři
úsměv ti rozkveté
zasetý slzou dítěte
Do očí pohled se zaplétá
tichá je kometa

— — —

Toulám se očima
stromama mladýma
prachem zdí
co staví
se času napospas

KDO SI PŘEJE MOC

dostane jen to
co potřebuje
Protože pro smrt
je nejdůležitější
život

+ + +

Proč princezen je málo?
Proč padlý strom
přes potok
líně snáší kroky lovců

- zůstane lístek
na kraji podrážky
jako podzim
večera

jako padlý sníh

+ + +

Z tvého obočí
dají se číst deště
poprchávání tvé naděje
něco v tvých očích mě miluje

Dvě dlaně
dva proudy snění
dva životy
ostruhy jeřabin
a koní
na věky
na věky věků

Přání si přejí
blázniví a zamilovaní
i my máme své přání

JAK MIM

Jak mim otevři dveře
a vejdi
Dvě židle vedle sebe
mlčí
Kdo tě to tahne posadit?
Teď můžeš povídat si s Kristem

Ještě dříve
než-li žil v našich srdcích
trval ve všem bytí

Poznáváme
že jsme přibiti na kříž

+ + +

Básníka nedělá
umění popsat krásně věci
uchvátit básní dívku
ani styl života
ale nutnost
uvědomovat si
stále souvislosti věcí
minulých
přítomných a snad
i budoucích

Básník nesází noty
mezi linky
on je hladí
a jeho písní jsou pocity
- světlo /vzdáleného/
vesmíru

PŘIVYKÁNÍ

Přivykání
řeka sepjatá dnem
mořem
pouští

Souvislosti
Křídla opřená o vzduch
zemi
vodu

Přivykání k životu
je strachem
očima bez pohybu

JE TO TVÁ RADA?

Prstama po zácloně
jen jemně

Trochu stýská se mi
ve mně
jiskřičky ohně
znějí

Očima po stole
lodčky k tvým
rukám plují

Toužím
a ony pod tvými
se potápějí

POHLED POCIT

Lžička zasněně
si krouží v čaji
jak tahy štětcem
při snídani

Okno tě láká
dveře pustí
Zklamaná vrána
tiše závidí
kocourovi
po kterém
přejíždí tvé prstoklady

a kráká
a kráká

POETA SLOV

Růže slzy vysuší
ale přesto rosu rozdá

Paměti krásná slova
Paměti života
Otřu si oči
vzpomínám
Melancholie

Slova gest
Ruce myšlenek

LIDSKÁ TUPOST

Ztrácí se
umírá
křik tulení matky
nad smrtí
pro pár rukavic

Taje touha

Živelný chtíč
za deště
za deště
obrací život naruby
Všechna ta špína
za deště
Cestou tvých tlapek
chci si tě pohladit

NĚCO UDĚLAT

Asi si
do duše
kouknu
Někde se zapomenu

Peřinou polštář přikryji
aby se
neztratily sny
Kamínky z cest
závoje od nevěst

asi si zase
začnu vzpomínat

PRO JEDNODUCHOST

bytí
se nedá zasít úroda

Do hlaholu
do očí
bije život
Šachy o pivní tácky
hrají půlitrý

A harmonie
nakloněných hodin
snáší se k hlavám
jako únava
pouště
jako čekání
na déšť

Oslavy života
Římské krásky
ohavné milování
pod obloukem
ctnosti
Jsme oslavou
Kamenným úsměvem Davida

POZNAT NÁVRAT

Začaly táhnout
mraky k jihu
pro krásné zoufalství
pro déšť

Životem povznesení
ovocem budoucím

Poznali slova
Boha
výkřiky lidí
Modlitby

Vrací se mraky
z jihu
Vrací se pro duhu

HOLUB –láska
láska
láska

MARKÉTA – zdraví
sex
štěstí

ZUZI – rodina
přátelství
oči

MARKÉTKA – jistota
uznání
sebepoznání

LENIČKA – přátelství
zdraví
svoboda

DÁŠA – zdraví
láska
kompromisy

ZUZKA – láska
upřímnost
přátelství

MÍRA – spokojenost
svoboda
kamarádi

VLASTA – anarchie
láska
Míša

TETA – život
láska
štěstí

MARTINA – přátelství
láska
život

JÁ – poznání
přežití
světlo

CO

Co krásou se zalyká
nakonec nadechne se
Tak jako je vítr svobodní
našim očím
tak hvězdy jsou svobodny
našim představám

+ + +

Na kraji kraje
na kousku kůrky chleba
je kousek ráje
 neposeda
Je kousek všeho co zapomenutí
v sobě skrývá
S posledním soustem
přibývá chuti
a sytosti člověk pozná
jen když s hladovým se baví

Na kousku ráje
oči Adamovi hledí
do našich srdcí
a nikdo nepozná je

+ + +

Na posledním slovu našich slov
hrají si andělé karty
Jaký to pohled
do tváře anděla

co s pírkem do běla
polechtal na rty
 spoluhráče

Kýchl
smích
trochu pláče
Co je to za slovo
a když hrají o něj

Zafouká podzim do karet
Slovo převrhne se
Andělé nejsou kapitáni
a slovo opouštějí
jak loď se ke dnu naší věty snese

NAŘÍKÁ SI DĚVČE

Naříká si děvče Bohu
Bože copak za to mohu?
Půl života jsem mu věrná byla
nakonec jednou nocí
jsem lásku zahubila
zbila

Dcero má
věrnosti plná
Koho jsi vlastně zradila?

NAPŮL

Andělé v hlavě mé
křídla jak jazyk brousíte si
o slova
Nechte je složená
nebo rozřiznete mou duši
Andělé
raději proklínejte
strunami

legendy
Do jejich nástrojů
přelijte moře
ať uhasí zhoubu
ať nejsme hluší

BYLO BY KDYBY NÁS NEBYLO

Zástava sama pro sebe vlála a čas se po
hradbách hradu procházel s hávem bílé paní.
Odpusťte východy slunce: říkal si pro sebe ten
stařík, ale proč stát se současností, když přijde
budoucnost. Kdo jiný než já by měl znát
věčnost. Vyděl jsem vše co bude, tak proč
hledat přítomnost. Ostrovy života neleží v moři
nekonečnosti, ale právě ve vás. Jeho tvář mohla
být kýmkoliv, jenom né Bohem. Unaven
kladením těch samých otázek, bez těch stejných
odpovědí. Nebo je snad těch pár slov po otázce
odpověď na smysl přítomnosti.
Hradby se pomalu měnily v prach. Až odejdete
slunce přestane vycházet, protože nebude mít
kdo říct, že kdy vycházelo.

POSLEDNÍ PRVNÍ A STÁLÍ

poslední první a stálí
poslední první a utopen

Ruce utopeny ve víně života
ruce smáčeny v minulosti
hrnce beze dna
tak jako hlava

do nebe
Jsme svatí protože
naše srdce jsou svatá válka

ÚVAHA NA ÚVAHU

Zavřela jsi oči
ale netrefila ses
prstem na nos
Usínáš v tiché kráse
líného kouře co chodí bos
Zvadla ti ruka
a ty ses netrefíš
cigaretou do popelníku

ZBLOUDILÁ DUŠE VYSSVOBOZENÍ

Hod' po mě kamenem
umřu bez viny
a rozpoložení mého ducha
neuvidí
rozložení mého těla

UVĚDOMUJTE SI

Neusínej
když vycházejí hvězdy
Já vím už není vidět slunce
ale proč tmy se bát

Uprostřed galaxie

+ + +

Příští otazník

Jen tak se přece
ztratit nedá
A my nalézáme
 nalézáme Boha

Ve květinách ve hvězdách
 ve snech

A přesto se ptáme

UŽ DÁVNO POD PETŘÍNEM

Vrána rozmázla
oblohu petřínského ticha
to černá slza
ztratila se bohům tmy

Plaveme skrze životní zkušenosti
ke břehům naplnění života

Čas je jen pohádkou pro lidi
aby měli radost ze zrození
Život se stává odpočinkem
pro sluneční děti

Slzy ti přikovaly
smutek k tváři
necítíš květiny
a přesto touha
 po duši

je překrásná
Zdát
Klamat se
barvami nebe
i když necítíš květiny

PRO DNEŠNÍ NOC

Povídali jsme si
Na co jsi myslela
 když ne
na úsměv svého pohledu
Když ne
tak na co?
Upovídal bych hvězdy
ale tobě jsem říci nedokázal
třeba jen maličkost
Ale s tím pocitem

... jsme si spánkem ...

NA ZLOMENÉ VĚTÝVCE

Trojice lístků
na zlomené větývce
Jak svatá trojice se větrem myje
Třikrát otčenáš
třikrát zasyčela zmije

Trojice lístků
v rozpravě
že vláhy ubývá jim
Do vázy chtělo by se
bojí se spadnout
 na zem
kde srdce rozdrolí se
Trojice lístků
zpívá Amen

A ...

A když se k tobě nakloním
nezlob se
protože vím jak voníš
pak už to vím

Je modré to nebe moje
Vdechl jsem mraky
proto je moje
Na začátku je vždycky
vše tak trochu naše

SOUDNÍ PROCES

Podepsali jsme život
prvním nádechem
Dostali jsme právníka
anděla strážného
A tohle soudní přeličení
jménem život
má v obžalobě
naše
špatné

Já
Ne
nevím
jestli se dá vyhrát

Bože nabízím ti
mimosoudní vyrovnání
...
Pokloním se ale
zpívat nebudu
nedokáži podplatit své špatné já

Musíme se usmívat
protože
ať tak
nebo tak
soudní výlohy
platíme oba
Životem

JE RÁNO

Je ráno
poslední kapky deště
se loudají k zemi
Potkávají anděly
kteří se vrací
z našich snů

Je ráno
a voní noční déšť
Milencům propršela noc
Je mokro
začínají usychat jejich vášně

NĚCO JSI

Nejsi jen kousek života
kamenem ostrova
Ty jsi má báseň
Od slova
miluji
připomenutá

Jsi dnem v týdnu
o kterém vím
že přijde
i když se ho nedožiji

MOŽNÁ ŽE POCHOPÍTE

Myšlenka je jako smysl, nebo se tak někdy
snaží tvářit. Nebo jako bolest, která je ve své
chvilí nekonečná, ale vždy pomíjivá.

Přemítat myšlenkou o myšlence, to musí být
jedna z nich chladnější vodou. I když nakonec
splynou v dávno přítomný svět.

Zdá se těžko pochopitelné dokazování pravd
skrže metafory blázna, za kterého mě bez
pochyby můžete brát.

Ale snažím se jen nastínit jisté náznaky
odlišností.

Protože pravda pochopená skrže zkušenosti
praktického života a vnímána (přebírána) dle
vaší uvážlivosti, se často stává duhou o jedné
barvě.

Řeknu-li, že láska je posvátným grálem mého
srdce, uslyším:,, ... to je dobré tak bych to
nedokázal říci... “ Ale přece nejde o to něco
dokázat podat slovy, namalovat, jde především
o to – pevně daný pocit prožít ve svém srdci.
To jestli nás pochopí ostatní je skrže vlastní
složitost nepodstatné.

KVĚTENSTVÍ

Řekla jsi sněží
- to jenom květy umíraly
abys mohla mít
 na rtech
sladkost plodů ráje

A z našich srdcí
stala se zem
po které tančilas
pro romantiku
 máje

DUHOVÉ KULIČKY

Lidé jsou jak duhové kuličky
do kterých cvrnká osud
Můžem pochopit svou kulatost?
Lidé jsou otázkami
které sami sobě dokazují
své otazníky
Proto se někdy odpovědi ztrácí
v rubu obrazu
skrz který
 nevidíme
svět
natož pak jeho tahy štětcem

A člověk si kreslí

ZUZI

Aby jen nebe
brečelo
to přece pláči nestačí
Do křivky ženského těla
řeka zakletá

Vždyť někdo musí zůstat sám
Pro tvoje tvoje
tvoje tělo
písek by mohl
pomoci stavit
 slunci hrad

Zuzi
mam tě rád

POHLED Z PETŘÍNA

Sníh máš na tvářích
tváříš se krásně
 sněhově
Petřín ti zpívá písně
o Praze
 vždyť ji tak zná

Ale ne srdce jejích domů
ne lodě na kterých lidé
vplouvají do svých snů
přístavy ve kterých se milují

Je odvážný
ani světla pouličních lamp
ho nedonutí mrknout
protože touží proniknout
do domů ne jen pohlednicemi

Sníh máš na tvářích
ticho Petřína

JE?

Je duše květinou?
Je vším
 a přitom
květiny jednou pominou
A polibek je tak sladký
jako med
na dívčích rtech
Proto jsou věci krásné
Smítko
 na řase
ahh
 dech

TOUHA

Ruka se chvěje
slovíčkem
pro naděje
Krajina v očích mých
slepá je
jen kousek od ráje
a k ránu

Na zvony doléhá ticho
mě srdce bije
však rozlomené
v překrásném duetu
symfonie
Ruka se chvěje –
k ránu

TO MEZI NÁMI

Stoupnu si na špičky
a stále jsi za obzorem
Jsme rozloučení
krásnou krajinou
kde ostatních štěstí
spolu pluje –
skrz které naše láska
prolétá
a to
nás posiluje

SOUZNĚNÍ

Miluji
a odpovědi
jsou časem vyšívané
Je v nich láska? Ano
Nikdy jsem nikoho
nechtěl aby byl
můj
Člověk patří sám sobě
Chci abys mi patřila
tím dávám sebe tobě

Kolikrát dal jsem duši
dnes prosím dej mi svou

TY PRO MĚ

Jsem jednou živ
podruhé smrtí obklopen
v myšlenkách touhou
- láskou nemocen
a ty mým jediným
lékem

NADSLUNCE

Je slunce němé snad?
Tolikrát jsem ho volal
slovy
pláčem
Bezmoc je jeho mlčení
Ach né ty nejsi němé
ty jsi jen zasněné
do čisté lásky
Já jsem jen človíček malý
a srdce mé
pojme jen jedny oči

+ + +

Obejmu tě a obejdu
třikrát vyslovím tvé jméno
jen jednou tě budu moct milovat
Lásko – má ženo

+ + +

Jaká je skutečnost
když jedním dechem
se dá zmařit tolik životů
Protože slova jsou dechem
který doprovází křídla mysli

Nedokáži trpět sám za sebe
bez láky
kterou jsem ztratil
Divná slova
ale co není zmatené

DÍVKO

Dívko
jsem stínem tvé
 kopretiny
Mě nelze snadno
 obejmout
Však proplul jsem
tvé srdce skrze nitě
pavučiny
Jsem stínem
a ty klíčem
cizích pout

+ + +

Poutník – já jsem
tu poutník
s láskou
milován
- ztracen – se zlomeným srdcem

Jsem ztracen(e)
ztracen(e)

JÁ STROM

Jsem stromem –
kořeny mé
se proplétají kostmi
padlého vojáka
Hledají duši
Vojáčku!
Kdopak nás slyší?
Ochráním tvého tajemství

Objímám tě
 tak silně
až nasají tvé myšlenky
a ochráním
a duše
 duše nepoví

+ + +

Jemná je
a zlu krade zbraně
po cestě do ráje
zástupy slov a lidí
čekají na krále

Lásko kdo tě vidí
šťasten je

VYSSVOBOZENÍ

Tělo vyrvali mi z těla
to tělo moje duše byla
co dvakrát sebe
obklopila
aby se božím tělem
stala

JE BRZY NA NEDĚLI

Je brzy na neděli
a v ránu
k nám malé děvče naříká
Na co jste lidé zapomněli?

- hvězdička malinká
- jít ke zpovědi
Každého srdce
zvon jednoho kostela

Je zatím brzy na neděli
je třeba najít zvoníka
- svědomí naše
co zaprášené
jak vychladlý vosk svíček
pro ztraceného poutníka

Krajino vzpomínek mých
zpozídej se mi

Je brzy na neděli
je pozdě hledat viníka

Skřivani s ostruhami

SVÍČKA

Sfouknu svíčku
a proplovám jejím
kouřem
Přejímám její poslední
dech
Děkuji
Bože trápím se
ač svíčkou zapálen

JAK PAK SE VCHÁZÍ DO SNŮ

Zavři svá víčka
a skřítek otočí klíčkem
Unaven ledovým sněhem
Po krůčku do snu –
si vejdem

+ + +

Mám tě dvakrát
a každá z vás
si se mnou pohrává
Na mysli
Ve dlaních

+ + +

Toliko čistoty
Lásko od Boha
jsme se naučili
 žít
OD SEBE MILOVAT

TĚLO MÉ

Tělo mé
stalo se zdí
pro mé pocity

+ + +

Poutníku
dojdi si pro spravedlnost
tu svou
Poslední semínko
z jabloně z ráje
dones ho k východu
se zlatým rámem
modravým ránem
Krajinu obejmí
pocitem věčnosti

Poutníku –
pohladím slunce

+ + +

Co svět mi dal
je pochopení
Vím že jednou poznám –
uvědomím si
své chyby
bez toho abych byl
čímkoli zaslepen
Mám moudrost
ale zvadlé listí
mého vědomí
nenechává prorůst
novým výhonkům
Až přejdu mrazem
a ztratím ostych ze života
a najdu odvahu
počít započaté
nechám se ukolébat
pocitem věčnosti

+ + +

Jsi těžká vzpomínko
závist je hloupostí
Tvé kruhy odpovědí
jsi odpovědná
 za svou krásu
a já se ptám
jestli dokážeš poznat
aspoň jeden z konců

HLOUPOST

Co dokáže
být kolejí
která vede
tramvaje po městě
našeho života

Copak cítíš v těle
krev kosti
Já cítím život

+ + +

Potkává proudění vesmíru
nekonečné částice hmoty

Dokonalé oddělení znamená
splynutí se vším

TO SNAD NĚ

To krásné věci
okolo vytváří obraz lásky?

To snad né
Tak jako odpověď
pro otázky
není podstatou
je obraz něco víc
než barvy
a láska víc
než drahé dary
a krásné prostředí

Láska je růží
skoro rozkvetlou

ZDI

Ze zdí vycházejí
obrazy minulosti
Tisíce obtisklých pohledů
Ač přečetl jsem knih
- tvé trápení klenbo
přečíst nesvedu

Kámen na kameni
kmen na kmeni
ruce v klíně
Staletí odpovědni jsme
a vždy ve své době

Obrazy zdí
slova jsou zesnulých
protože jen duše
bývá nekonečná
Jednou i mé dlaně
marně
budou se snažit
dotknout
kolemjdoucích

Tisíce srdcí
Hladit nás zvenku bude
- marně

LŽI

Lži příteli
chlad noci
také nemluví pravdu
Kolotoč hvězd
Bojí se ho
Lži příteli
a kapka
která se zřekla deště
stane se bouří
Lži si příteli
ještě
ještě a staneš se nocí

+ + +

Po kříži kříž
má milovaná
soucitem hledal jsem
očíma hledal jsem
Nakonec nechala se
labuť pohladit
Snad ji to trochu zamrzelo
- zamrazilo

V NÁRUČI

Učím se nazpaměť
báseň tvých očí
Je psaná pohledem
 křížové cesty
Nemohu se dotknout
tvého snu
a přesto ho cítím
když jsi mi v náruči

ZKLOUZLÁ

Ztracený kousek světa
nebo jen zapomenutá věta
Tajemná a plná lásky
jako babiččiny vzpomínky
 na dědu

Jen malý kousek světa
už dlouho vyhaslá
svíčka
Někdo ukradl ji
Světlo z Betléma
teď hoří
pozadu

+ + +

Dosti se slzy mé
naplakali
polibkem od radosti
Dnes daroval jsem tělo
slunci
Pro tebe schoval jsem si
kousek kam paprsky
nemohou
do rouch víly
zabalené srdce mé
Na chvíli poklekám
touhám – cestám
u nohou

KVĚTINKO

Květinko
po chmýří jsem si tě přál
Jak dává slunce duši
stromu
Mě osud
tvé dlaně dal

Tvá krása
hladí oči mé
a v mysli básně píše
Balady kam jdem
když stojíme
Pohlad' srdce mé
nahlas až potom tiše

ZAVŘI OČI

Zavři oči
dva kvítky kopretin
dva lístky – dvě otázky
Kdybych směl
cítit co stín
hladil bych zem
a bál se noci
však nikdy bez lásky

Děkuji že jsi

ZROZENÍ A NEPOCHOPENÍ

Je nejkrásnější na světě
narození
Je nejsmutnější na světě
nepochopení

Jitro – pocit svobody
Duše je čistá
A popsat se nedá
skrze pouta těla
a její velikost je
 snad
jen blues odpolední kávy

- vždyť duše nehledá svou velikost

SVĚT ZAPADL SVĚTEM

Svět zapadl světem
a na střeše babylónské věže
sedí Bůh s Gabrielem

Povídají si a jejich slova
stanou se světem
my lidé je chytáme
do svých srdcí
škoda že většinou
tají na těle
My lidé beránci bosí

Dnes v noci slyšel jsem svět
jak v srdci mém
 volá

Koho pak slovo to bylo
Od Boha
nebo od Gabriela

SVATÁ TROJICE

Přeji si spát
vedle nás dvou
My jako svatá trojice
budem se rouhat
ve stínu kapradí
Budem se shlížet
v nejmenším zrcátku
v kapce
 rosy
co měsíc pohladí

SAMO PRO SEBE

Stůl je skladiště
rukou a srdcí
Odřený pohledy
nešťastně zamilovaných
A židle pozorují
ten úděl
nemohou podepřít
jeho tíhu
To lidé musí
vyplnit prostor
mezi nebem a zemí

PŘED ODJEZDEM

Burácí vozy
čtyřspřeží života mého
Odjíždím za tebou
 má lásko
Jako poslední souboj
- titánů
Jako strom
padám ti k nohám
V náruči růží
 probodán
aby má duše prosvítala duhou

PRO SEBE

Pro sebe se člověk stává
vždy tím co mu pocity
snesou na mysl

Já ty pocity přejímám
od andělů
a obracím je v dlaních
Bohu žel některé upustím
a oni zprudka narazí na mou mysl

cítím se jako kotva
potopené lodě

+ + +

Je stále více radosti
Pluje stále více lodí
Proč vstává stále
méně lidí?

To láska se stáčí
tančí
pro mraky
já také

MILUJI TĚ
PROTOŽE MĚ
MILUJEŠ

PATRÍM TI
PROTOŽE MĚ
CHCEŠ MÍT

NIKDY TĚ
NEOPUSTÍM
PROTOŽE
DUŠE BŮH
A LÁSKA
JSOU JEDNO

ZEPTÁŠ SE

Zeptáš se
a málo kdo
se potočí pro odpověď
Nadechneš se cizích slov
a málo kdo si odře
dlaně
a kroky větru

Přehráváš naši píseň
polibek minulosti
nacházíš nové rytmy
protože ti zpívám
očima lesklého rána
Rána...

DO SEBE

Usínám ve své náruči
ukolébán únavou
Má profese
- skládanka z papíru
Obracet malované
listy zaprášené
písmeny

Usínám s výhledem
z mé duše
a obracím k pohledu
který je přirovnáním
mého pocitu

NA KRAJI DĚJIN SMÍME POCHOPIT
PRÁH DVEŘÍ KTERÉ OTEVŘEME

UMĚNÍM SE DÁ ŽIVOT POPSAT
ALE NE POCHOPIT

-žel –Bohu – odevzdání
-klíč – Petru – květina
-sví – tání – sníh
-ti – pro - ...

POUTNÍK

Svítá do nového dne a krajina si začíná utírat
slzy prvními polibky slunce.

Probrečela noc.

Tma se stává vzpomínkou, která je jen černý
jehelníček

se žlutými hlavičkami hvězd.

Do rudé barvy nebe se vlilo jeho srdce. Již
dávno vstal. Již dávno se opřel o hůl.

„Proč je tento pohled tak konečný.“

Začal se snášet v kraj a léčit jeho smrtelnost,
pomíjivost.

Tak otevřel poutník první dveře. Odhrnul první
větev břízy aby mohl vidět les.

často se zdá, že jsme našly, ale přitom jen
ochutnáváme okraj koláče a neuvědomujeme
si, že nám uvnitř vystydne.

Jde poutník dál na jeho první cestě a zdá se, že
jen pozoruje a neziskává žádné zkušenosti. Ale
v jeho pozorování(které je proměňováním
svých úsudků skrze slova) je tiché kouzlo.

Magie. Nechává se nést osudem. Vplouvá do
rozměrů tohoto a jiných světů, aby pochopil
hranice vnímání. „Proč lidé nemohou
porozumět bez toho, aby museli pozvednout
svou světskou duchovní sféru?“

Poutníku hledám tě a hledat nepřestanu. Vím
kudy kráčíš, ale nevím s jakou tváří.

Svět není pouhou iluzí, protože iluze není jen
něčím pouhým.

ČAS TVÉ TVÁŘE

Poslala jsi mi

čas své tváře

Zamrkala jak

měsíc

v první čtvrti

- napůl

Tak jako se odchází do noci

vzal jsem si poezii tvého kroku

vložil do dlaně

aby mi zvýraznila

čáru života

nedokáže se loučit

protože se bojím čekat

NAD SEDLČENY 6.4. 02

Jsou krotké ty mraky

nesoucí oblohu

a tebe - má lásko

stáčí se k obratníkům

kozoroha

nikdo mě na ně

nechce vysadit

Jen tak pozorují město

a myslí na déšť

Ale jako by slunce

jim řeklo běžte dál

A komín ve svém

gotickém slohu

20ého století

- jako by je chtěl

propíchnout

To nedokáže ani kostely

se svou svátostí

- a já si lžu

že mi tě odnesli

má lásko

+ + +

Za tichem za dnem
v šeru se sejdem
a budem se chvíli nenávidět
- jen na oko
pak se ohlédnem k obětí

+ + +

Vykvetl květ
na kameni
dotkla ses jeho srdce
Cosi se v tobě probudilo
jsi zakletá a krásná bylina

+ + +

Okovy z obilného
žaláře
přibité k zemi
Slunce už ze zvyku
probodává tvář
jarní orby

Jsme spjati se zemí
Chléb život
už není protkán
potem chudých rolníků
kteří vyrvali zemi
z náruče úrodu
Ale přesto vzejde vždy
jen z jejího lůna

byli jsme se projít
ty jsi hodila kamínek o hladinu
a s každou další
žabkou
se něco ztrácelo
a pak
se štěstí potopilo

Myslím že více psát už není zapotřebí
neboť vše je v nás. Stačí si pro to jen
dojít.
Po procitnutí jsme malé děti a co ty
z tohoto světa potřebují?
Já vím že lásky a pochopení
je nám tolik dáváno,
pojd'me domu.
Nalezl jsem cestu. ale tak dlouho jsem
byl na cestách že potřebuji světlo
pro svůj starý zrak.